

REPUBLIKA HRVATSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE HRVATSKE
Z A G R E B

Broj: I Kž 521/2020-8

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E
P R E S U D A

Vrhovni sud Republike Hrvatske u vijeću sastavljenom od sudaca Vrhovnog suda Vrhovnog suda Vesne Vrbetić kao predsjednice vijeća te Ratka Ščekića, Dražena Tripala, Žarka Dundovića i Melite Božičević-Grbić, kao članova vijeća, uz sudjelovanje više sudske savjetnice – specijalistice Marijane Kutnjak Čaleta kao zapisničarke, u kaznenom predmetu protiv optuženog A. D. zbog kaznenih djela iz članka 111. točke 4. Kaznenog zakona („Narodne novine“ broj 125/11., 144/12., 56/15., 61/15.- ispravak, 101/17., 118/18. i 126/19. - dalje: KZ/11.), odlučujući o žalbi optuženika podnesenoj protiv presude Županijskog suda u Osijeku od 29. lipnja 2020. broj K-3/2020-44, u sjednici održanoj 1. prosinca 2021., u prisutnosti u javnom dijelu sjednice optuženog A. D.,

p r e s u d i o j e :

Odbija se kao neosnovana žalba optuženog A. D. i potvrđuje prvostupanjska presuda.

Obrazloženje

1. Pobijanom presudom Županijskog suda u Osijeku broj K-3/2020-44 od 29. lipnja 2020. optuženi A. D. proglašen je krivim zbog počinjenja dvaju kaznenih djela protiv života i tijela, teškim ubojstvom iz članka 111. točke 4. KZ/11. te mu je za kazneno djelo teškog ubojstva na štetu I. P., temeljem članka 111. KZ/11., utvrđena kazna dugotrajnog zatvora u trajanju od 30 (trideset) godina, a za kazneno djelo teškog ubojstva na štetu B. P., temeljem članka 111. KZ/11., utvrđena mu je kazna dugotrajnog zatvora u trajanju od 30 (trideset) godina, nakon čega je isti, uz primjenu članka 51. KZ/11., osuđen na jedinstvenu kaznu dugotrajnog zatvora u trajanju od 40 (četrdeset) godina. Temeljem članka 54. KZ/11. optuženiku je u izrečenu kaznu zatvora uračunato vrijeme provedeno u istražnom zatvoru od 9. srpnja 2019. pa nadalje. Na temelju članka 79. stavka 2. KZ/11. optuženiku je oduzet pištolj „Češka zbrojovka“, model VZ 27, call. 7,65 mm, Browning, tvorničkog broja ... sa spremnikom i tri komada pripadajućeg streljiva te je odlučeno da će se isti dostaviti PU O.-b.. Na temelju članka 148. stavka 6. Zakona o kaznenom postupku („Narodne novine“ broj 152/08., 76/09., 80/11., 121/11. – pročišćeni tekst, 91/12. – Odluka Ustavnog suda Republike Hrvatske, 143/12., 56/13., 145/13., 152/14., 70/17. i 126/19. – dalje: ZKP/08.) optuženik je oslobođen obveze plaćanja troškova kaznenog postupka.

2. Protiv te presude žalbu je podnio optuženi A. D. putem branitelja, odvjetnika J. J., zbog bitne povrede odredaba kaznenog postupka, povrede kaznenog zakona, pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja te zbog odluke o kazni, s prijedlogom da Vrhovni sud Republike Hrvatske pobijanu presudu ukine i predmet vrati prvostupanjskom sudu na ponovno suđenje i odluku pred potpuno izmijenjeno vijeće, podredno da pobijanu presudu preinači u dijelu koji se odnosi na odluku o kazni na način da mu izrekne kaznu zatvora ispod zakonom predviđenog minimuma.

3. Odgovor na žalbu nije podnesen.

4. Sukladno članku 474. stavku 1. ZKP/08. spis je prije dostave sucu izvjestitelju bio dostavljen Državnom odvjetništvu Republike Hrvatske.

5. Sjednici drugostupanjskog vijeća prisustvovao je optuženi A. D., a sukladno članku 475. stavku 8. ZKP/08. nazočnost optuženika, koji se nalazio u Zatvoru u Z., osigurana je putem konferencijskog uređaja kojim je rukovala stručna osoba I. B., informatički referent zaposlen na Vrhovnom sudu Republike Hrvatske, a kako nisu pristupili zamjenik Glavnog državnog odvjetnika Republike Hrvatske i branitelj optuženika, odvjetnik J. J., iako su prema potvrdi o izvršenoj dostavi o sjednici uredno obaviješteni, to je, sukladno članku 475. stavku 4. ZKP/08., sjednica održana u njihovoj odsutnosti.

6. Žalba optuženog A. D. nije osnovana.

7. Nije u pravu optuženik kada tvrdi da je ostvarena bitna povreda odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 3. u svezi članka 342. stavka 1. točke 1. ZKP/08. Argumentirajući ovu žalbenu osnovu žalitelj ističe da je prilikom navođenja osobnih podataka optuženika u pobijanoj presudi navedeno kako je isti korisnik naknade Centra za socijalnu skrb i doplatka za pomoć i njegu druge osobe, iako takav podatak nije točan. Međutim, pri tome optuženik zanemaruje činjenicu da je člankom 342. stavkom 1. točkom 1. ZKP/08. propisano sve ono što mora sadržavati optužnica, gdje je u navedenoj odredbi navedeno da ista mora sadržavati ime i prezime optuženika s osobnim podacima (članak 272. stavak 1. ZKP/08.), kao i podatke o istražnom zatvoru ili o tome nalazi li se optuženik na slobodi, dok je sadržaj izreke presude kojom se optuženik proglašava krivim propisan člankom 455. stavkom 2. ZKP/08.. Dakle, podaci koji se odnose na osobu optuženika prvenstveno služe za identifikaciju optuženika, kako bi njegov identitet bio na potpuno nedvojbeni način utvrđen, pa stoga podatak koji je naveden u pobijanoj presudi, da je optuženik korisnik naknade Centra za socijalnu skrb i doplatka za pomoć i njegu druge osobe, u tom pogledu nije nužan i neophodan te je istovremeno, za potrebe utvrđivanja njegovog identiteta, potpuno irelevantan i nevažan.

7.1. Također nije u pravu ovaj žalitelj kada smatra da je počinjena postupovna povreda iz članka 468. stavka 3. u svezi članka 342. stavka 1. točke 2., članka 454. i članka 455. stavka 2. točke 1. ZKP/08., navodeći pritom da je u dijelu činjeničnog opisa ostao navod da je optuženik počinio terećena kaznena djela i na podmukao način, dok u obrazloženju presude sud nije pravilno i potpuno obrazložio izostavljanje pravne kvalifikacije podmuklosti. Naime, iako je sud prvog stupnja vezan za činjenični opis

kaznenih djela iz potvrđene optužnice pri tome nije istovremeno vezan i za pravnu oznaku kaznenog djela te za pravnu kvalifikaciju optuženih kaznenih djela, a kako je to u optužnici označio ovlašteni tužitelj. Stoga, u situaciji kada je prvostupanjski sud, proglašavajući optuženika krivim za radnje koje su opisane u činjeničnom dijelu izreke presude, iste pravno označio i kvalificirao kao kaznena djela teškog ubojstva iz bezobzirne osvete, ali ne i na podmukao način, kako je to bilo optuženo, isti je postupao u okviru svojih zakonskih ovlasti, ali isto tako i u korist samog optuženika. Pri tome je prvostupanjski sud, suprotno tvrdnjama optuženika, u pobijanoj presudi na jasan, uvjerljiv i dostatan način dao razloge zbog kojih smatra da se u konkretnom slučaju radi o kaznenim djelima teškog ubojstva iz bezobzirne osvete (stranica 14., II i VIII odlomak odozgo i stranica 15., I i II odlomak odozgo), odnosno zbog čega smatra da se u postupanju optuženika, kako je to činjenično opisano, istovremeno ne ostvaruju subjektivna i objektivna obilježja kaznenog djela teškog ubojstva na podmukao način (stranica 15., III odlomak odozgo).

7.2. Isto tako nije u pravu žalitelj kada, ističući žalbenu osnovu bitne povrede odredaba kaznenog postupka, smatra da je u pobijanoj presudi ostalo nejasno jesu li tijekom dokaznog postupka uzete u obzir i provedene kao dokaz „Upute za korištenje lijekova N. i T.“, koje je optuženik predao u sudski spis kada je predložio provođenje psihofarmakološkog vještačenja. U tom pogledu valja napomenuti kako je sud prvog stupnja u pobijanoj presudi precizno naveo koje je sve dokaze proveo tijekom dokaznog postupka (stranica 3., IV odlomak odozgo i stranica 4., I odlomak odozgo), gdje se niti u jednom dijelu ne navodi da je predmetna uputa pročitana ili da je u nju izvršen uvid, kao što je sud, isto tako, naveo i koje je dokazne prijedloge optuženika i

iz kojih razloga odbio provesti (stranica 4., II, III i IV odlomak odozgo), gdje se također ne spominje ova uputa, iz čega je više nego razvidno da navedena uputa, suprotno tvrdnjama optuženika, nije korištena kao dokaz u ovom kaznenom postupku.

7.3. Ističući bitnu povredu odredaba kaznenog postupka iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08. žalitelj tvrdi da postoji znatna proturječnost između onoga što se navodi u razlozima presude o sadržaju nalaza i mišljenja o stupnju alkoholiziranosti optuženika i samog nalaza i mišljenja. Međutim, niti u tom dijelu žalitelj nije u pravu. Naime, u razlozima pobijane presude decidirano se navodi kako je optuženik, tempore criminis, imao koncentraciju alkohola u krvi i mokraći od 0,0 g/kg, a što je utvrđeno analizom koja je obavljena u Centru za ...“ (stranica 10., IV odlomak odozgo). Kada se uz navedeno ima u vidu podatak da se u spisu predmeta nalazi i analiza navedenog Centra o utvrđenoj količini alkohola u krvi i mokraći za optuženika (list 393-394 i 401 spisa predmeta) gdje je naveden potpuno identičan podatak (0,0 g/kg alkohola u krvi i mokraći) tada je evidentno da se ne radi o proturječnosti kako to pogrešno tvrdi optuženik u ovom dijelu izjavljene žalbe. Isto tako nije u pravu optuženik kada smatra da je u pobijanoj presudi izostalo utvrđenje prvostupanjskog suda o tome je li optuženik tijekom inkriminiranih događaja bio pod utjecajem alkohola jer je u tom pogledu sud decidirano naveo kako je na temelju provedene analize alkohola u krvi i mokraći utvrđeno da je optuženik tom prigodom bio trijezan (stranica 10., IV odlomak odozgo), iz čega se nedvojbeno može zaključiti kako nije bio pod utjecajem alkohola.

7.4. I na koncu, navodeći postupovnu povredu iz članka 468. stavka 1. točke 11. ZKP/08., optuženik tvrdi da su razlozi koji se navode u pobijanoj presudi, a koji se

odnose na okolnost planiranja i pripremanja ovih kaznenih djela i nabavke pištolja, u suprotnosti sa sadržajem iskaza svjedokinje Lj. Z.. U tom pogledu žalitelj navodi kako je na raspravi koja je održana 3. lipnja 2020. ova svjedokinja izjavila „kako je čula da otac optuženika, a ne optuženik pokušava kupiti pištolj“, dok se u razlozima pobijane presude navodi da je iz iskaza ove svjedokinje utvrđeno da je ista „prije kritičnog događaja čula u gradu da optuženi namjerava kupiti pištolj, o čemu su oni iz Centra obavijestili policiju“. Međutim, iz ovakvog sadržaj izjavljene žalbe proizlazilo bi da žalitelj, u suštini, pobija pravilnost utvrđenih činjenica, koje se odnose na nabavku pištolja, pa će o tome biti više govora kada će se razmatrati žalbena osnova koja se odnosi na činjenična utvrđenja.

7.5. Slijedom svega iznesenog, sud prvog stupnja nije počinio postupovne povrede koje ističe optuženik, a isto tako nisu počinjene niti druge bitne povrede odredaba kaznenog postupka, na čije postojanje drugostupanjski sud, u skladu s odredbom članka 476. stavka 1. točke 1. ZKP/08., pazi po službenoj dužnosti.

8. Kada se žali zbog povrede kaznenog zakona optuženik u žalbi ističe da iz rezultata dokaznog postupka te razloga za prekid rasprave koja je održana 4. lipnja 2020., uslijed nedosljednosti i konfuznosti optuženika prilikom ispitivanja, proizlazi postojanje okolnosti koje isključuju krivnju, pa su u tom pogledu, po mišljenju žalitelja, utvrđenja psihijatrijskih nalaza i mišljenja suprotna stvarnom stanju optuženika. Pri tome, iz samog sadržaja ovog dijela žalbe optuženika, proizlazi kako on prvenstveno smatra da je sud prvog stupnja pogrešno utvrdio stanje koje se odnosi na ubrojivost optuženika tijekom inkriminiranog događaja odnosno da je pogrešno zaključio kako je

kritične zgode isti bio ubrojiv i da su njegove sposobnosti upravljanja svojim postupcima bile umanjene, ali ne bitno te da je raspravno sposoban. Naime, iz izvršenog uvida u spis predmeta utvrđeno je da je tijekom ovog kaznenog postupka provedeno psihijatrijsko vještačenje u istrazi i na raspravi po vještaku psihijatrijske struke prof. dr. P. F. (listovi 323-348 i 668-669 spisa predmeta) te iz navedenih nalaza i mišljenja nedvojbeno proizlazi kako je tempore criminis optuženik mogao shvatiti značenje svojih postupaka te upravljati njima, no da su te sposobnosti zbog kombinacije ispodprosječne do granične inteligencije, emocionalne nestabilnosti ličnosti te sekundarnih psihoorganskih i karakteroloških promjena u sklopu alkoholizma bile umanjene, ali ne bitno. U situaciji kada je optuženik na raspravi iznosio svoju obranu (zapisnik od 4. lipnja 2020., list 667-676 spisa predmeta), gdje je na stranici 9. zapisnika konstatirano da optuženik iskazuje izrazito konfuzno, da se povremeno gubi i da djelomično nesuvislo iskazuje, prekinuto je s njegovim ispitivanjem te je potom provedeno novo psihijatrijsko vještačenje po vještaku psihijatrijske struke prof. dr. I. P. (list 699-710 i list 714-715 spisa predmeta), gdje je i ovaj vještak u cijelosti potvrdio nalaz i mišljenje vještaka psihijatra prof. dr. sc. P. F. u odnosu na ubrojivost optuženika te je dodatno naveo kako je optuženik sposoban shvatiti o kakvom se postupku radi i u njemu sudjelovati i iznositi obranu odnosno da je raspravno sposoban, nakon čega se nastavilo s raspravom i iznošenjem obrane optuženika. Dakle, imajući u vidu navedene tvrdnje psihijatrijskih vještaka, suprotno navodima optuženika, pravilan je zaključak prvostupanjskog suda koji se odnosi na ocjenu njegove ubrojivosti u trenutku inkriminiranih događaja te da je optuženik tijekom ovog postupka bio raspravno sposoban, zbog čega se prigovor optuženika da „postoje okolnosti koje isključuju njegovu krivnju“ ukazuje u cijelosti neosnovanim.

8.1. Obrazlažući nadalje ovu žalbenu osnovu žalitelj smatra da je povreda kaznenog zakona ostvarena i u odnosu na kvalifikatornu okolnost odnosno na bezobzirnu osvetu za koju, po mišljenju žalitelja, prvostupanjski sud, niti u izreci pobijane presude, a niti u obrazloženju te iste presude nije naveo na temelju čega zaključuje da se u konkretnom slučaju radi o postupanju optuženika iz bezobzirne osvete. Međutim, suprotno ovakvim tvrdnjama žalitelja, sud prvog stupnja je, ne samo u odnosu na ovu kvalifikatornu okolnost, već i u odnosu na motive postupanja optuženika, dao valjane, jasne, određene i dostatne razloge (stranica 13., VII i VIII odlomak odozgo, stranica 14., II i VIII odlomak odozgo i stranica 15., II odlomak odozgo) koje i ovaj drugostupanjski sud u potpunosti prihvaća. Naime, na temelju iskaza svjedokinje Lj. Z. te dokumentacije Centra za socijalnu skrb Đ. utvrđeno je da je optuženik često dolazio u prostorije Centra budući da je bio u strahu da će mu žrtve I. P. i B. P. „uzeti“ kuću koju mu je otac darovao, iz čega je prvostupanjski sud pravilno zaključio da je upravo to bio motiv za inkriminirano postupanje optuženika. Kada se navedena okolnost dovede u vezu s činjenicom da je prije ovog događaja optuženik nabavio pištolj s pripadajućim streljivom, a koji je inkriminiranog dana ponio sa sobom te da je potom, ranije nabavljenim i pripremljenim pištoljem, iz neposredne blizine pucao u glavu žrtava koje tako nešto nisu mogle očekivati, tada je pravilan zaključak prvostupanjskog suda kako je optuženik kritične zgrade doista postupao iz bezobzirne osvete. Naime, sve ove činjenice u svojoj ukupnosti, kada se dovedu u vezu sa zaključcima psihijatrijskih vještaka, ukazuju na hladnokrvno pripremanje i bešćutno izvršenje ovih kaznenih djela prema žrtvama koje sa svoje strane nisu dale nikakvog povoda i razloga za usmrćenje. Očigledno je da je optuženik, postupajući na način kako je to opisano u činjeničnom

dijelu izreke pobijane presude, smatrajući da su mu žrtve na nezakoniti način oduzele imovinu, lišenjem njihovih života zadovoljavao vlastiti osjećaj za ostvarenjem pravde prema njemu nedužnim osobama, a koje mu za tako nešto sa svoje strane nisu dale nikakvog povoda. Stoga je, i po ocjeni drugostupanjskog suda, pravilno utvrđenje prvostupanjskog suda da sve ove okolnosti u svojoj ukupnosti ukazuju na postupanje optuženika iz bezobzirne osvete, a što proizlazi iz načina izvršenja ovog kaznenog djela, njegovog hladnokrvnog pripremanja, beščutnog izvršenja i nedostatka osjećaja odgovornosti za učinjeno.

8.2. Stoga, po ocjeni suda drugog stupnja, iz svega naprijed navedenog proizlazi kako sud prvog stupnja nije počinio povrede kaznenog zakona na koje optuženik upire u ovom dijelu žalbe, kao i da na štetu optuženika nije počinio neku drugu povredu kaznenog zakona na koju drugostupanjski sud, u skladu s odredbom članka 476. stavka 1. točke 2. ZKP/08., pazi po službenoj dužnosti.

9. U odnosu na žalbeni osnov pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja potrebno je uvodno napomenuti da optuženik, u većem dijelu, osporava pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja u odnosu na nabavku pištolja, unošenje pištolja u prostorije Centra te motive i razloge za inkriminirano postupanje, dok u manjem dijelu ističe kako činjenično stanje nije u potpunosti utvrđeno.

9.1. Međutim, nasuprot žalbenim navodima optuženika, po ocjeni suda drugog stupnja, činjenično stanje je od strane suda prvog stupnja u potpunosti i na pravilan način utvrđeno. Naime, utvrđenja suda prvog stupnja zasnovana su na iskazima

mnogobrojnih svjedoka, od kojih su neki očevici ovog događaja (Lj. Z., G. P., M. M. i P. P.), dok drugi o tome imaju samo posredna saznanja (M. P., V. i V. P. te M. D.), iskazima vještaka te na pronađenim i izdvojenim materijalnim tragovima, pa je prvostupanjski sud, na temelju savjesne ocjene svakog dokaza zasebno i potom svih provedenih dokaza zajedno te dovodeći iste u vezu i s obranom optuženika, donio zaključke koji su u potpunosti logični i zakoniti, a tiču se upravo postojanja svih utvrđenih odlučnih činjenica, kako je to i obrazloženo u pobijanoj presudi.

9.2. U tom pogledu nije u pravu ovaj žalitelj kada tvrdi da rezultati provedenog dokaznog postupka ne daju osnova za zaključak da bi tom prigodom optuženik „stavio pištolj u torbicu“ odnosno da bi ušao u prostorije Centra „bez detaljne provjere“ te da nije na nedvosmisleni način utvrđeno je li predmetni pištolj unaprijed pripremljen ili uopće nabavljen od strane optuženika. Naime, a kao što je prethodno već navedeno, upravo iz same obrane optuženika na jasan i nedvojbeni način proizlazi kako je isti navedeni pištolj nabavio prije inkriminiranog događaja na način da ga je kupio od nekog čovjeka „na pijaci u Đ.“ te ga je kritičnog dana ponio sa sobom držeći ga u crnoj torbici, a kada je ulazio u prostorije Centra nitko ga nije zaustavio na ulaznim vratima, tako da je bez problema otišao do sobe gdje su radili I. P. i Lj. Z.. Kada se uz ovakve jasne, precizne i nedvosmislene navode optuženika ima u vidu i činjenica da iste, u bitnim dijelovima, potvrđuju i ispitani svjedoci Lj. Z. (koja je u inkriminiranom razdoblju dijelila sobu sa žrtvom I. P., a koji je u Centru radio kao pravnik) i G. P. (koji je u kritično vrijeme bio zaposlen kao zaštitar u Centru), tada je pravilan zaključak prvostupanjskog suda da su ove odlučne činjenice, koje žalitelj osporava u ovom dijelu žalbe, na potpuno nedvojben i pravilan način utvrđene te da je van svake sumnje utvrđeno kako

je upravo optuženik, prije ovog događaja, osobno nabavio sporni pištolj s pripadajućim streljivom i pripremio ga za počinjenje ovih kaznenih djela, da ga je po dolasku u Centar nosio u svojoj crnoj torbici te da ga pri ulasku u službene prostorije, budući da su ga poznavali od ranije, nitko nije detaljno pregledavao. U takvoj situaciji i kod takvih utvrđenja, po ocjeni drugostupanjskog suda, potpuno je nebitno i irelevantno što se prije ovog događaja pričalo po mjestu u vezi nabavke ovog pištolja odnosno je li se govorilo da i otac optuženika pokušava kupiti pištolj, kada iz same obrane optuženika proizlazi da je doista on osobno nabavio odnosno kupio pištolj s pripadajućim streljivom.

9.3. Ističući nadalje ovaj žalbeni prigovor optuženik također navodi kako iz provedenog dokaznog postupka nije na nedvosmisleni način utvrđeno koji je bio motiv optuženika za počinjenje ovih kaznenih djela pa je shodno tome, po njegovom mišljenju, pogrešan zaključak prvostupanjskog suda da je isti navedena kaznena djela počinio iz osvetoljubivih pobuda. Međutim, suprotno ovakvim žalbenim tvrdnjama optuženika prvostupanjski je sud pravilnom analizom i ocjenom svih provedenih dokaza na potpuno nedvojben način utvrdio sve one odlučne činjenice i bitne okolnosti predmetnog događaja na temelju kojih je s valjanim razlozima, koje prihvaća i ovaj drugostupanjski sud, zaključio da je optuženik kritične zgrade poduzeo inkriminirane radnje upravo iz razloga što je smatrao da će mu žrtve, I. P. i B. P., uzeti kuću koju mu je darovao njegov otac. Naime, tijekom dokaznog postupka nije bilo sporno da je optuženi A. D. u razdoblju koje je prethodilo inkriminiranom događaju te tijekom samog kritičnog događaju bio osoba lišena poslovne sposobnosti te da mu je kao skrbnica bila postavljena žrtva B. P.. Također nije bilo sporno da je Ugovor o darovanju

nekretnine sklopljen uz posredovanje djelatnika Centra za socijalnu skrb Đ., da je isti u ime optuženika potpisala njegova skrbnica B. P., dok je I. P., kao pravnik zaposlen u Centru, predmetni ugovor odnio na provedbu u gruntovnicu. Kad se uz navedene činjenice ima u vidu dio obrane optuženika, u kojoj je isti izjavio da je vezano za darovanje navedene kuće bio nezadovoljan „što je B. P. napravila trostruke papire tako da on nije znao što je njegovo, a da je I. rekao da je jedna čestica njegova“, pa kada se ista dovede u vezu s iskazom svjedokinje Lj. Z., koja je decidirano izjavila „da je optuženik često dolazio u Centar gdje je imao pritužbu da će mu I. P. i B. P. uzeti kuću, što je neprestano ponavljao“ te kada se sve to dovede u vezu i s rezultatima provedenih psihijatrijskih vještačenja, gdje su vještaci utvrdili kako je kod optuženika bio prisutan poremećaj ličnosti koji ima obilježja graničnog poremećaja te da je zbog toga, ali i zbog straha za sebe te da je zbog osjećaja inferiornosti i smanjenog samopoštovanja bio u zabludi da djelatnici Centra, koji sudjeluju u nekakvim postupcima što se tiču njegove osnovne egzistencije, njemu ne rade dobro, tada je pravilan zaključak prvostupanjskog suda da je optuženik razlog i motiv za inkriminirano postupanje našao u svome nezadovoljstvu postupcima djelatnika Centra B. P., koja je kao njegova skrbnica potpisala Ugovor o darovanju i I. P., koji je kao pravnik predmetni ugovor nosio na provedbu, bojeći se da će mu isti uzeti kuću koju mu je otac darovao. Pri tome je sud prvog stupnja pravilno utvrdio da se u postupanju optuženika, a kako je to opisano u činjeničnom dijelu izreke pobijane presude, ostvaruju sva subjektivna i objektivna obilježja kaznenih djela teškog ubojstva iz bezobzirne osvete, a ne nekog drugog kaznenog djela, o čemu je prethodno bilo više govora u dijelu ove odluke u kojoj je razmatrana žalbena osnova povrede kaznenog zakona pa se žalitelj, radi nepotrebnog ponavljanja, upućuje na taj dio drugostupanjske odluke.

9.4. Stoga, imajući u vidu sve naprijed navedeno, također nije u pravu žalitelj kada smatra da je radi utvrđivanja motiva za ovakvo postupanje optuženika trebalo ispitati ravnateljicu Centra za socijalnu skrb Đ., D. P., zbog čega je, po mišljenju ovog žalitelja, činjenično stanje ostalo nepotpuno utvrđeno. Prije svega valja istaći da je sud prvog stupnja, radi utvrđivanja ove odlučne činjenice, odnosno motiva i razloga za postupanje optuženika tijekom inkriminiranog događaja, s pravom prihvatio kao vjerodostojne i uvjerljive dijelove iskaza optuženika i svjedoka Lj. Z. koji su o tome govorili te nalaze i mišljenja vještaka psihijataru, o čemu je prethodno već bilo govora, pa zbog toga, kako to pravilno zaključuje i prvostupanjski sud, nije bilo potrebe za dodatnim ispitivanjem ove svjedokinje na okolnosti koje su tijekom ovog postupka na potpuno nedvojbeni način utvrđene.

9.5. Slijedom iznesenog, po ocjeni ovog drugostupanjskog suda, činjenično stanje je, protivno tvrdnjama optuženika, u potpunost i na pravilan način utvrđeno te je sud prvog stupnja postupanje optuženika, kako je to činjenično opisano u izreci pobijane presude, ispravno pravno označio kao kaznena djela teškog ubojstva iz članka 111. točke 4. KZ/11., pa se i u tom dijelu žalba optuženika također ukazuje neosnovanom.

10. Žaleći se zbog odluke o kazni optuženi A. D. u ovom dijelu izjavljene žalbe navodi da su utvrđene pojedinačne kazne dugotrajnog zatvora u trajanju od po 30 (trideset) godina za svako pojedino kazneno djelo te potom izrečena jedinstvena kazna dugotrajnog zatvora u trajanju od 40 (četrdeset) godina izrazito stroge i u konkretnom slučaju neutemeljene. Smatra da tako utvrđene i izrečena kazna dugotrajnog zatvora

predstavljaju očiglednu odmazdu koja isključivo ima za cilj umanjivanje odgovornosti sudionika iz sustava socijalne skrbi, kao i zadovoljenje očekivanja javnog mnijenja određivanjem tako stroge kazne. Ističe kako prvostupanjski sud utvrđene olakotne okolnosti nije u dovoljnoj mjeri cijenio, pri čemu je isto tako propustio cijeniti kao olakotne okolnosti njegovu nezaposlenost, nemogućnost privređivanja i nesposobnost za rad te da je kronični psihički bolesnik i osoba starije životne dobi. Stoga tvrdi da odmjeravanje kazne dugotrajnog zatvora uslijed postojanja samo jedne otegotne okolnosti predstavlja očiti nerazmjer, a što je, po mišljenju žalitelja, rezultat nedvojbenog pritiska javnosti i medijske popraćenosti ovog kaznenog postupka, pa ovakva kazna pretjerano naglašava retributivnu sastavnicu, zbog čega je, po mišljenju žalitelja, istome u konkretnom slučaju trebalo izreći kaznu zatvora ispod zakonom propisanog minimuma.

10.1. Međutim, nasuprot ovakvim žalbenim navodima optuženika, po ocjeni drugostupanjskog suda, sud prvog stupnja je pravilno utvrdio i pritom ispravno vrednovao sve one okolnosti koje, u smislu članka 47. KZ/11., utječu na odabir vrste i mjere kazne, a kako bi se upravo tom i tako individualiziranom kaznom u potpunosti ostvarile zakonske svrhe kažnjavanja propisane člankom 41. KZ/11.

10.2. Tako je prvostupanjski sud s pravom optuženiku kao olakotno cijenio činjenicu njegove dosadašnje neosuđivanosti, stanje smanjene ubrojivosti tempore criminis te okolnost da je otac dvoje djece, dok je kao otegotnu okolnost potpuno ispravno cijenio činjenicu da je optuženik kritične zgode postupao po unaprijed osmišljenom planu prethodno pomno pripremajući izvršenje ovih kaznenih djela. Pri tome prvostupanjski

sud potpuno opravdano činjenicu njegove nezaposlenosti i nesposobnosti za rad nije cijenio kao olakotne okolnosti, s obzirom da se radi o osobi kojoj je u potpunosti oduzeta poslovna sposobnost, zbog čega se i nalazio u tretmanu Centra za socijalnu skrb Đ. i zbog čega mu je i postavljen skrbnik, a kako bi vodio računa o njegovim pravima i interesima. Također nije u pravu žalitelj kada smatra da mu je kao olakotnu okolnost trebalo cijeliti i činjenicu da je isti kronični psihički bolesnik, budući da je ta okolnost već jedanput cijinjena kao olakotna u okviru smanjene ubrojivosti, a koja je upravo posljedica takvog njegovog psihičkog stanja. I na koncu ne radi se, kako to pogrešno ističe žalitelj, o osobi starije životne dobi (optuženik je rođen ... .), već o osobi koja se nalazi u zreloj životnoj dobi, pa stoga niti tu okolnost u konkretnom slučaju također nije trebalo cijeliti kao olakotnu.

10.3. S obzirom na navedeno, utvrđene kazne dugotrajnog zatvora u trajanju od po 30 (trideset) godina za svako počinjeno kazneno djelo te potom izrečena jedinstvena kazna dugotrajnog zatvora u trajanju od 40 (četrdeset) godina, ukazuju se, i po ocjeni Vrhovnog suda Republike Hrvatske, primjerenima kako počinjenim kaznenim djelima i težini posljedica koje su nastupile, tako i samoj ličnosti počinitelja, stupnju njegove krivnje, pobudama zbog kojih su ova kaznena djela počinjena, jačini ugrožavanja zaštićenog dobra odnosno svim onim okolnostima pod kojima su ova kaznena djela počinjena. Izrečena kazna sadrži u sebi dostatnu količinu moralne i društvene osude za zlo koje je optuženik počinjenjem ovih kaznenih djela prouzročio žrtvama i njihovim obiteljima, ali isto tako i društvenoj zajednici u cjelini. Pri tome treba osobito imati u vidu činjenicu da su u ovom konkretnom slučaju ubijene dvije osobe koje su kao djelatnici Centra za socijalnu skrb Đ. čitavo vrijeme, do samog inkriminiranog

dogadaja, bile na usluzi optuženiku i u okviru svoga posla i svojih nadležnosti vodile su računa o njemu i o njegovim interesima, pa tako i u odnosu na predmetnu nekretninu, pri čemu, sa svoje strane, nisu dale baš niti jednog razloga ili povoda za ovakvo drastično nasilno postupanje optuženika. Upravo zbog svega navedenog ovako utvrđenim pojedinačnim kaznama dugotrajnog zatvora, a potom i izrečenom jedinstvenom kaznom dugotrajnog zatvora na potpuno nedvosmislen način izrazit će se jasna i svima vidljiva društvena osuda zbog počinjenih kaznenih djela. Njima će se prvenstveno utjecati na optuženika kako se u svom budućem životu više ne bi ponašao na ovako neprimjeren i društveno neprihvatljiv način i kako više ne bi činio kaznena djela, ali isto tako poslat će se poruka i drugim članovima društvene zajednice kako ovakva neprimjereni i neadekvatna reakcija optuženika u konkretnoj situaciji nije odgovarajući i društveno prihvatljiv način za rješavanje situacija u kojima netko, iz opravdanog ili neopravdanog razloga, nije zadovoljan postupanjem drugih osoba. Istovremeno će se njima utjecati i na svijest građanstva o pogibeljnosti i nedopustivosti činjenja kaznenih djela te opravdanosti kažnjavanja njihovih počinitelja. Na taj način, ovakvo utvrđenim pojedinačnim kaznama, a potom izrečenom jedinstvenom kaznom prvenstveno će se ispuniti zahtjevi specijalne i generalne prevencije, ali će se istovremeno ostvariti i druge svrhe kažnjavanja propisane kaznenim zakonom.

10.4. Stoga, blažom kaznom odnosno onom izrečenom ispod zakonom propisanog minimuma, kako to u izjavljenoj žalbi sugerira optuženik, imajući u vidu sve naprijed navedene i utvrđene okolnosti ovog konkretnog slučaja, ne bi se mogle ostvariti sve svrhe kažnjavanja propisane zakonom.

11. Odluka o oduzimanju predmeta (pištolj sa spremnikom i tri komada pripadajućeg streljiva) je zakonita.

12. Slijedom svega naprijed navedenog, budući da ne postoje razlozi zbog kojih optuženik pobija prvostupanjsku presudu, a već je ranije navedeno da pri ispitivanju pobijane presude nisu pronađene povrede zakona iz članka 476. stavka 1. točke 1. i 2. ZKP/08., na čije postojanje drugostupanjski sud pazi po službenoj dužnosti, trebalo je, na temelju članka 482. ZKP/08., žalbu optuženika odbiti kao neosnovanu, potvrditi prvostupanjsku presudu i odlučiti kao u izreci ove presude.

Zagreb, 1. prosinca 2021.

Predsjednica vijeća:

Vesna Vrbećić, v.r.

Pouka o pravu na žalbu:

Protiv ove drugostupanjske presude stranke imaju pravo žalbe u roku 15 dana od dana dostave pisanog otpravka. Žalba se podnosi putem prvostupanjskog suda u dovoljnom broju primjeraka, a o njoj odlučuje Vrhovni sud Republike Hrvatske u trećem stupnju.